

МОЛИТВА

Несрећан си, Народе мој, биједна си, Отаџбино моја!

Знам ја и осјећам невоље твоје и црни чемер, што ти је стегао душу твоју.

Знам ја то све и осјећам, али ме не дају пјевати
о срећним данима минула времена,
али ми не дају кукати над општим јаком твојим.
Народе мој заробљени и кукавна Отаџбино моја!

Немилосно ме тјерају с гробља, шибају ме страшно и ријечи ми у грло стају.
Грбови остају непојани ријечима чистијем, непокапани сузама искренијем,

а мајке сиње неутјешене утјехом благом,
па се буни у љутој срџби и божје и људско срце,
и мртва се тијела у мртвачкој одори дижу из неоплаканих гробова
и оглашују се језивим јауком и лелеком,
да душа у човјеку протрне и премрзне.

О, Боже мој велики и силни и недостижни,
дај ми језик, дај ми крупне и големе ријечи,
које душмани не разумију, а народ разумије,
да се исплачем и изјадикујем над црним удесом свога Народа и Земље своје.

Поклони ми ријечи, Господе,
крупне и замашне ко брда хималајска, силне и моћне ко небески громови,
оштре и језиве ко свјетлице божје, и тирјанима неразумљиве
ко што је неразумљива сфинга египатска роду човечанском.

Дај ми те ријечи и обдари ме, Господе мој,
тијем даром својијем великијем и милошћу својом неизмјерном,
јер ће ми срце свенути,
јер ће ми се душа од превелике туге и жалости разгубати.

Петар КОЧИЋ

„ ... ако оживимо пред очима његову (Петар Кочић) горштакку фигуру како, севајући очима, удара песницом о клупу у босанко-херцеговачком Сабору и својим крупним сељачким гласом, испод тешког плавог брка, довикује представницима једне велике силе: „ Узето нам је све, на свим линијама народног живота порабоћени смо, али не дамо вам нашег језика. То је наша нада и утјеха“.

(Иво Андрић, *Земља, људи и језик код Петра Кочића*,
Петар Кочић, *ЈАУЦИ СА ЗМИЈАЊА*, Нови Сад-Београд, 1972)

